

“Triguem unes 800 hores en construir una maqueta naval, amb un promig de 4 hores diàries”

ALMUDENA MONTAÑO INDIA

Als seus 74 anys el lloretenc Jordi Rocas emana una vitalitat i una alegria sorprenent. És un gran coneixedor de la història de Lloret. Desinteressadament organitza moltes activitats i col·labora en diverses associacions relacionades amb la sardana, les maquetes de vaixells, l'Obreria de Santa Cristina, el Casinet, la fotografia i la cultura popular de la localitat, entre d'altres. Aquests són alguns dels motius pels quals li acaben d'entregar el guardó Sa Gavina de Lloret. Un premi que li fa “molta il·lusió perquè no l'esperava”, assegura. Dels 14 als 65 anys va treballar en un taller d'automòbils i quan es va jubilar va organitzar-se les hores per no “caure en l'abisme ni en l'avorriment”, segons explica. I es va apuntar a tants llocs que potser està més ocupat ara que quan treballava.

Què significa per a vostè rebre el Premi Sa Gavina de Lloret?

Per a un lloretenc, rebre el Premi Sa Gavina és molt important, ja que és el màxim guardó que dona l'Ajuntament a persones que fan coses per al poble. Per a mi un poble el forma la gent. Ha d'haver una línia de treball perquè tot funcioni i una línia cultural i esportiva en la que hem de col·laborar-hi tots perquè tingui força. Molta gent espera que l'Ajuntament faci miracles, però no en fa. A Lloret, l'Administració treballa molt bé, però hi ha una sèrie de coses que les ha de fer directament la ciutadania.

Què va pensar quan li van dir que tota aquesta dedicació municipal li ha servit per obtenir el guardó Sa Gavina?

Uf! No pensava que me'l donarien, i això que tota la família i els amics ho sabien. Em van portar al

lliurament de premis completament enredat. El tècnic de cultura em va dir que hi anés perquè s'havia de recollir una cosa per al 50è Aplec de la Sardana, que jo havia organitzat.

Ben enredat! Li van dir per què es mereixia el guardó?

Sí. Per les activitats que he fet sempre: la restauració i manteniment de les maquetes de vaixells que estan exposades a Lloret, la meva dedicació al món de la sardana, el programa de ràdio que faig, la meva feina a l'Obreria de Santa Cristina... Totes aquestes coses en les que hi estic involucrat. Ara m'hi puc dedicar plenament perquè estic jubilat.

S'avorreix després de jubilar-se?

Avorrir-me? No, no tinc temps, Ha, ha, ha! Als matins treballo a les maquetes i a la tarda em dedico a les sardanes. Tinc tot el dia ocupat fins després de sopar, que és quan faig el gandul i miro la tele al sofà. A l'estiu quedo amb la colla de gamberros i gamberres per banyar-me al migdia i xerrem molt sobre tots els temes. És una cosa molt sana. Cal sortir de casa i tenir el cap ocupat. Faig el que m'agrada, ja no vull ni obligacions ni horaris.

Aquest any Lloret celebra el 51è Aplec de la Sardana. Tots els aplecs els ha organitzat vostè?

Doncs sí. Als 14 anys vaig començar al món de la sardana amb la Colla Sardanista. Al cap d'un any vaig encetar l'Aplec i aquest any ja celebrem el 51è aniversari. Fa 10 anys, l'Ajuntament em van demanar que els donés un cop de mà i també he organitzat curssets de sardanes.

Qui s'apunta als curssets de sardanes?

Tenim gent de tot arreu i de tots els colors. Els fem durant 4 mesos al Centre Cívic del Rieral de Lloret. Tenim molts russos que han arribat a Lloret. Es volen integrar i els fa gràcia aprendre a ballar sardanes.

Quantes hores triga en muntar una maqueta de vaixells mercants de vela?

Aproximadament triguem unes 800 hores en construir una maqueta naval, amb un promig de 4 hores diàries. Així que estem al voltant d'un any per acabar-la.

Quin preu té una maqueta?

Doncs és molt difícil calcular-lo. Però només que es pagués l'hora a 10 euros, ja costaria uns 8.000 euros. N'he creat una vintena, però jo mai n'he venut cap. No ho faig per diners, ho faig perquè m'agrada i sempre les he regalat o me les he quedat.

A més de muntar-les, també les restaura i repara?

Sí. He reparat i restaurat un centenar de maquetes. Cada any faig el manteniment de les que formen part de la col·lecció del Museu del Mar.

Com es restauren?

Hi ha dos tipus de restauració, la que requereix recompondre parts que estan trencades i la que només cal una posada al punt. Aquesta darrera és com si netegessis el pis. Amb un aspirador, una cànula i un pinzell recullo la pols i la que queda enganxada la trec amb uns manyocs de cotó forts perquè no deixin fils i amb aigua destil·lada perquè no deixi calç. Si la pintura està malament faig un tractament de vernís a l'aigua no agressiu i el vaixell torna a quedar en perfectes condicions.

Rocas i el guardó Sa Gavina. Foto M.A. Comas

Ha hagut de reparar alguna trencadissa gran?

Sí. I tant! Hi ha gent que les tracta de qualsevol manera i les destrossa. I també hi ha accidents domèstics. Llavors em truquen perquè els arregli el problema. A l'ermita de Santa Coloma els van entrar ratapinyades, es van enredar amb els fils de les maquetes de vaixells i les van trencar. També he reparat fa poc una goleta que estava tallada per la meitat propietat d'un col·leccionista que té una quarantena de vaixells i que va caure a sobre en relliscar de l'escala mentre canviava un llum del sostre. No passa res. Jo les arreglo i queden com noves.

Cal tenir molta paciència. D'on li ve aquesta afició?

No ho sé, m'agrada molt. Potser té a veure amb que el meu besavi va arribar a les drassanes de Lloret

provinent de la Celler a treballar de fuster per construir vaixells. Era mestre d'aixa. El que jo construeixo són una reproducció a petita escala d'aquelles embarcacions. El meu besavi es va embarcar tres vegades fins a Amèrica reparant vaixells. La vida a bord era molt dura. Passaven moltes hores treballant; sobretot quan hi havia tempesta o sorgien problemes a l'estructura. Actualment hi ha molts programes meteorològics, però abans no. Al meu besavi li va quedar la maleta a l'estret.

Què vol dir?

Que no va fer fortuna. Ha, ha, ha! No va tenir la sort dels de ca la Mercè Garriga o can Font, que van tornar amb diners.

A banda del mestre d'aixa, qui més formava part dels vaixells?

L'equip directiu dels vaixells el formaven quatre personatges: el capità manava, el contramestre s'encarregava de la logística, el nostramo s'encarregava del personal, com els actuals caps de recursos humans, i el mestre d'aixa reparava el vaixell durant els viatges.

Quina relació té amb el mar?

Jo no sabia viure sense mar. El primer que faig cada matí quan m'aixeco o quan torno de vacances és anar a veure el mar, donar un cop d'ull. I el mar et parla, veus moltes coses quan estàs davant. Quan a l'estiu venen els meus nets juguem a “què hi veieu ara?” I m'han de dir què hi veuen quan miren al mar. I gaudeixo compartint aquests secrets del mar! ||

Rocas simulant la feina del mestre d'aixa. Foto: A. Montaña

Maquetes navals al Museu del Mar. Foto: A. Montaña